

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Ítéletről dicsőségre.

Jel. 3:21.

Laodiceát ki akarja vetni a szájából. Így a hét kisázsiai gyülekezet egyikevel sem beszélt, így soha senkivel nem beszélt... Kifejezést ad utálatának, bejelenti, hogy közte es a gyülekezet között minden kötélek megszakadt. »Azt mondod: gazdag vagyok.« Igen, gazdag Isten Igéjében, imáiban és jócselekedetekben, istentiszteletekben és keresztyén életszabályokban, azonban: »kivetlek téged az én számból«. Istent teljesen ismeri, de ez a gazdagnál is gazdagabb ismeret jóllakottá és érzéketlenné tette. Túlságosan gyakran panaszkodott Saullal: »Vétkeztem az Úr ellen«, de nem szakított a bűneivel. Túlságosan sokszor megbocsáttatta magának a bűneit, de nem tért meg komolyan Istenhez. Most sem nem hideg, sem nem hév, hanem lágymeleg. A kétélű fegyver vágja ugyan, de nem hat el »a szívnek és léleknek, az izeknek és a velőnek megoszlásaig«. Az élet vizei felüdítik, de nem újítták meg. Jézust urának mondja, de nem szolgálja Őt. Beszél az iránta való szeretetről, de nem szereti Őt. Szívében mindenféle oltárok égnek idegen tüzekkel, de az Úr oltára a sarokban áll és tüze kialvóban. Laodicea nem veszi észre, mennyire szegény lett, mennyire nyomorult, mennyire kifosztva az igazság ruhájától, mennyire közeleg felé a súlyos ítélet: az az Ige, amely másokra tűz gyanánt hat és mint pöröly, amely sziklákat zúz, rájuk mélyebb benyomást immár nem tesz. Mi mást cselekedjem még veled? — mondja az Úr. »Kivetlek téged az én számból«... Laodicea kivettetik a királyi papságból, az Úr elvetette.

A kivágott fa hajthat-e még virágot és hozhat-e még gyümölcsöt? Ha a fenyőt kivágjuk, elszárad a gyökere. A bükk vagy a tölgy gyökeréből még új élet sarjadhat. Az Úr Laodiceát a porba sujtotta s most lehajol hozzá szelíd szavával: »Akiket szeretek, azokat megdorgálom és megfenyítem.« Emberi szemünk szinte lehetetlennek látja, hogy elfásult keresztyénség és olyan élet, amely a kegyelemmel visszaélt, megújulhasson. De Annál, akinek szíve megcsik rajtunk, ha jövünk és ha nem jövünk, minden lehetséges. Csak »légy buzgóságos és térj meg.« Laodiceának sietve kell Sodomából menekülnie és nem szabad hátrátékinenie. Fusson a hegyekre, ahonnan jó a segedelem. Ahhoz, aki a tűzben megtisztított igazi aranyat kínál külső kegyesség lim-lomja helyébe, aki mezítelensége rútságának eltakarására öltözetet és vak szemének gyógyító irt nyújt. Erősítse meg magát és rázza le tagjairól a lanyhaságot és tunyaságot s ne nyugodjék, míg a régi bilincsek szét törve nincsenek s ő újra az Úr lett. Akkor el fogja fogadni és minden értelmet meghaladó tisztességre emelni: »Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem«...

W. Laible. Fordította: Z. H.

Múló percek.

Az éjszaka után az új kegyelmi nap felszerkenti álmából a családot. A ház apaja-nagyja felkésül az új nap új feladataira. Gyorsan peregnek a percek, az óra hangos ketyegése mindenkit igyekezetre serkent. Megint elmúlt egy perc, amely soha többé vissza nem tér s amely a maga történetét felviszi Isten elé az égbe. Mert minden percek van története. Bármit mondunk, gondolunk, cselekszünk, érzünk, a mozdulataink, a magatartásunk mindmegannyi történet, mely atnyúlik az örökkévalóságba, ahol majd egykor az ítélet napján vádol vagy ment bennünket, ha megnyitattak Isten könyvei (Jel. 20:12).

Abrahám története áll előm, amint Isten parancsának engedelmességgel égő áldozatul viszi fiát arra a helyre, amelyet Isten mutatott néki. Amint mennek az úton, perc múlik perc után, s viszik Abrahámról jelentésüket az égbe. Tudtul adják, mit gondol, mit érez Abrahám s milyen kész a szíve Istennek engedelmeskedni. S Isten Lelke gyönyörködve nyugszik meg rajta. Aldott élet! A percek örömet jelentettek az égben, s nagy békeséget hoztak Abrahám szívébe. Egykor, ha e földi élet után mi is odajutunk, meglátjuk dicsőséges végét a mennyben.

Néki mit mond az idő gyors múlása? A mi életünkről — a tiédről és az enyémről — mit visznek az elmúlt percek Isten elé az égbe? Megnyugodhat-e rajtunk a békeségnek s kegyelemnek Lelke, vagy keserves könnyhullatással siratjuk meg elmúlt perceink történetét? Hány olyan percünk és óránk lesz, amely könnyörtelen igazsággal vádol az Isten ítélő-széke előtt!

Most, amíg mienk az idő, engedjük át életünket az Úr Jézus Krisztusnak, hogy drága vérével eltörölhesse bűneinket s betölthesse egész valónkat, minden percünköt, pillanatunkat önmagával. S majd egykor nem félelem és rettegés között állunk az igaz Bíró előtt, hanem a hazatérő gyermek ujjongó örömeivel mehetünk be az örök dicsőségbe, ahol tökéletességben folytathatjuk az Úr Jézusban itt a földön még rejtett életünket.

Ha majd az Úr kegyelme engemet
Az égi csarnokokba bévezet,
S őt szemtől-szembe látom s nézhetem,
Örök dicsőség lesz az énnekem.

H. M. d. t.

Isten esztendeje.

Minden órának két mutatója van. A kicsei, amely lassan halad előre, s a gyorsan szaladó nagy mutató. A világ nagy óráján is két mutató van: a világtörténelem gyors mutatója, amely egy esztendő 365 napján igen sokat szalad, s néhány

év leforgása alatt világrengető eseményeket perget le. Ezer esztendő a világtörténelemben jelentős korszakot zár le. Nem úgy a kis mutató. Ez a kis mutató a mi szemünk előtt nagyon lassan halad. Isten cselekvésének az óramutatója ez. Itt más a mérték. »Ezer esztendő annyi előttem, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy órjárás idő éjjel.« Nincs közöttünk senki, aki ne tudná, hogy a világeseményeknek melyik szakában órájában él. De nagyon sokan vannak olyanok, akik nem tudják, hol halad Isten cselekvésének az óramutatója. Pedig ez még fontosabb. Ésaías próféta Istennek egy ilyen esztendejéről beszél (Ésaías 63:4). Tudtukra adja, hogy Isten cselekvésének mely órájában élünk: a megváltás korszakában. »*Megváltottaim esztendeje eljött.*« Amióta az Úr Jézus eljött, azóta Isten idejében azt az órát éljük, amikor Ő üdvösséget ad és seregét egybe gyűjti. »*Imé, itt a kellemetes idő, imé, itt az üdvösség napja.*« Adjon az Úr kegyelmet mindnyájunknak, hogy az Ő megváltottai közé tartozhassunk.

Születésnap virágaimhoz.

Köröttem mennyi sok virág,
Hozták testvéreik s szívek,
Színből pompázó dáliaik,
Illatlehellő szegfűvek.

Hanyatló éltem alkonyát
Vágytok ti fénybe vonni tán,
Mint hogyha esti pír hat át
Az égen, naplement után.

De éltetek, haj! oly rövid,
Egy-két nap, s szirmotok lehull,
Az éjszaka elközelít,
Mindenre mély homály borul.

Virághullása, naplement! —
itt benn megrez egy méla húr!
Egy percre csak! — Mitsem jelent!
Az éj nem lett fölöttem úr.

Mert fölfelé tekint szemem,
S a síron és halálon át
Már látja tisztán, fényesen
Az örökélet hajnalát!

Vargha Gyuláné.

Készen?

Mit szólna egy kapitány ahhoz, ha nyílt tengeren vele szembe jövő hajóval találkozna, amelynek kormányosa erre a kérdésre: »Honnan?« azt felelné: »Nem tudom.« — »Hová?« — »Nem tudom.« — »Mit mutat az iránytű?« — »Még nem néztem; ráérek később is.« Az ilyen balga kormányos hamarosan megérdemelt sorsára jutna: elmerülne. — Tudod-e, milyen iránytű után kell haladnod, hogy célhoz érj?

„Eredj el békességgel!”

»Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjaig« (Fil. 1:6). Erre az Igére kellett gondolnom, amikor egy nagyon kedves lelki testvérem hirtelen haláláról értesültem. Az Úr megtért gyermeke volt már több év óta. Egyik gyermekének halála miatti bánatában jutott az Úr Jézus keresztségéhez. Mikor vigasztalást nyert az Isten Igéjében, nagyon boldog, szolgálatkész gyermeke lett Istennek. De ezt megirigyelte a Sátán és egy idő múlva egy világi barátján keresztül újból annyira beleszórt szívébe a világ szeretetét, hogy lassanként kitörlődött szívéből az Úr Jézus képe, elhanyagolta az összejöveteleket és egyszer csak odajutott, hogy szinte került a lelki testvéreivel való találkozásokat is; teljesen a világ felé fordult. De az Úr, aki féltő szeretettel titkon kísérte a Tőle elpártolt kedves gyermekének életútját, nem engedte őt ki szent kezéből.

Férje elhelyezéséről volt szó és ezzel kapcsolatban az volt a titkos vágya, csak elkerülni minél távolabb lelki testvéreitől, mert a velők való minden találkozás egy-egy vád volt számára hűtlensége miatt. De az Úr nem sokáig engedte őt a magaválasztotta úton járni! Kivánságával ellenkezőleg áthelyeztetésük oly községbe történt, ahol az evangélikus gyülekezetben éppen evangélikáció volt. Ebben felismerte szerető Megváltójának kéznymát és tovább nem ellenkezett már: minden alkalmat igyekezett kihasználni, amikor az Ige elhangzott, hogy megértse, hű Urának mi mondanivalója van az ő számára. Engedte, hogy az Ige megdorgálja, megfeddje, és összetört, bűnbánó szívvel borult le újra Krisztus keresztség előtt, meglátva Megváltójától való hűtlen elpártolását. Most már csak egy vágya volt: Megváltójának újból megragadott drága kezét többé soha el nem eresztetni, hanem ezután szüntelen csak Vele járni és Hozzá hű maradni mindhalálig!

Szívének ez a hű vágya teljesült. Nemrégiben, amikor együtt volt lelki testvéreivel, azt az Igét kapta: »Rendezd el a te házádat.« És ezt az isteni parancsot komolyan vette. Bár nem tudta, mi a célja vele az Úrnak, igyekezett életét külsőleg és belsőleg elrendezni. Egy vasárnap, melyről nem is gondolta, hogy utolsó vasárnapja földi életében, a gyülekezeti imaórán komoly és szép bizonysgot tett a fenti Igével kapcsolatban és imádkozott testvérei körében. Másnap hirtelen rosszul lett. Kórházba kellett szállítani. Szeretete Isten Igéjével bocsátották őt el, mely így hangzott: »Eredj el békességgel!« És ő ment békés szívvel. Ott pihent Megváltója karjaiban. Teljesen Őreá bízta magát és kis családját is. Tudta, hogy az, aki ilyen csodálatos szeretettel

vezette őt mindeddig, annak gondja lesz szeretteire is, ha neki el is kell mennie körükből. Váratlanul, sem általa, sem szeretetei által nem is sejtve, a műtőszalonra érte őt el a halál.

Milyen jó, hogy engedett az isteni intelemnek és előre elrendezte életét még akkor, amikor nem is sejtette, hogy már olyan nagyon közel van a vég! Lele most már ott van Annál, aki megtisztította szívét bűneitől, akit szeretett és akihez Isten kegyelméből hű maradhatott mindhalálig.

Ki tudja, milyen közel van már a mi eimenetelünk? Az Úr könyörüljön rajtunk, hogy kész és engedelmes szívvel legyünk az Ő szent kezében, hogy elkészíthessen bennünket is a Vele való találkozásra! Uram, óh add, ha vándorútam Majd végetér itt a boróban, Elérjek Tehozzád s te fényes orcád Haqd lássam én!

Egy diakonissza testvér.

Az örökkévalóság kapujában.

Jó állásban lévő kertészt ismeretlen férfi keresett fel s ajánlotta, hogy családjával együtt hagyja el mostani helyét, mert ő sokkal jovedelmezőbb állást közvetít neki. A kertész elfogadta az ajánlatot. Megállapodtak a közvetítési díjban is s az idegen megnevezett egy várost, ahová mennie kell. A kertész családjával együtt vonatra szállt, hogy új munkahelyére költözzék. De milyen nagy volt rémülete, amikor a megadott címen üres telekre talált. Koldusbotra jutott, mert hagyta, hogy megcsalják. — Ez a gyakorlati életből vett példa a nagy csalót, a Sátánt állítja elénk. »Ne higj Istennek, én szebbet és jobbat adok!« — mondja ő. Magas árat fizet, aki hisz neki: életének drága, eltékozolt éveit, szíve békességét; eltaszítja magától Isten áldását. S ha majd rendeltetési helyére, az örökkévalóság kapujához érkezik, nyomorúságot, átkot talál. Örökre megcsalatt az, aki a Sátánra hallgat.

Hamis vélemény.

Csendesen elaludt! Ezt emelik ki gyászbeszédék alkalmával s hangsúlyozzák gyászjelentésekben. Pedig az, hogy csendesen elaludt, magában semmit nem jelent. A fontos az, hogy az ébredés milyen lesz.

Hol az Isten?

Isten mindig ott van, ahol te vagy. Mindenütt ott van az Isten. Mindig látja az életedet. Akkor is, ha elfutsz Előle. Nincs olyan hely, ahová elbújhatánk. Tekintete elől semmit sem rejthetünk el. *Igen, Isten ott van mindenütt, ahol te vagy.*

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Nov. 16. Zsolt. 126. *Jóel 1.* A próféta megmásíthatatlan ítéletet hirdet. Mit cselekedjünk, ha utólér az ítélet? »Sírjatok! Jajgassatok! Óltsetek gyászti!« — üzeni az Ige. Mint Pál apostol mondja: »Az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánatatlannal megtérést szerez.« Ilyen szomorúságra indíton a megérdemelt ítélet. Ó, mikor gyülekezik egybe a föld minden népe az Úrhoz kiáltani?

Nov. 17. Mt. 25:1—13. II. Thess. 1: 3—10. Lk. 12:35—43. Jel. 2:8—11. *Jóel 2: 1—11.* Komoly figyelmeztetés mindnyájunknak. Az Úr eljövételének a napja féltelmes nap lesz, felhőnek és borulatnak napja. Ki állhat meg azon a napon? Készen lennénk-e az Úr elé sietni, ha ma jönne? Vagy annyi rejtegetni valónk lenne, hogy a hegyeknek könyörögnék mi is: »Takarjatok el minket!«?

Nov. 18. Zsolt. 150. *Jóel 3.* Nagy és sötét korunkba belekiált ez a prófétai üzenet: Közel van az Úrnak napja! Valóban ítéletre érik e világon az aratni való. Az Úr megparancsolja, hogy hirdessük ezt az ítéletet a pogányok között. Ébredj, ébredj, bizonyágtévő Lélek! Nem aludni való idő ez. »Közélv a nagy Király!«

Nov. 19. Zsolt. 130. *Jak. 1:1—18.* Sokszor elhangzik napjainkban a panasz: »Rosszkor születünk.« Háború háborút ér, nyomorúság nyomorúságot. »A külvilág rémek világa.« És üzen az apostol: »Teljes örömeke tartásatok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek.« »Boldog ember az, aki a kísértésben kitart.« Az Úr nehéz időkre állított, nagy győzelmekre hívott el. Ne bánjuk: tartsuk teljes örömeke!

Nov. 20. Lk. 13:1—9. Róm. 2:1—11. Mt. 11:16—24. Zsid. 12:12—17. *Jak. 1:19—27.* Templomainkban hétről-hétre elhangzik: »Boldogok, akik hallgatják Istennek beszédét és megtartják azt.« Mégis annyi keresztyén marad a hallgatásnál. Megcsalja magát, mert így sem a földön, sem a földön túl boldog nem lehet.

Nov. 21. És. 9:3—21. *Jak. 2:1—13.* Alázkodjunk meg és szálljunk magunkba: mert a mi Istenünk nem személyválogató, mi pedig azok vagyunk. Annyira azok, hogy észre sem vesszük. Akaratlanul is máskep mosolygunk a körünkbe lépő előkelőségre, mint arra a rongyos senkire, akit észrevenni sem szükséges. Kinek a lelke ez? Nem a Krisztusé!

Nov. 22. És. 10:20—25. *Jak. 2:14—26.* Az igazi hit áthatja az életet, mozgató ereje minden szónak és minden cselekedetnek. Krisztus is a gyümölcsre mutatott, mint a jó és a rossz ía ismertető jelére. Nemcsak az apostol ínt, de az egész hitetlen világ vágyakozva kér: »Mutasd meg nekem hitedet a te cselekedeteidből!«

Nov. 23. És. 35:3—10. *Jak. 3:1—18.* Va-

lóban úgy van: az emberek közül senki sem szelidítheti meg a nyelvet. Sem a nyelvet, sem a szívet. Mindegyik halálos méreggel teljes. De nekünk Megváltónk van. A mi régi szívünk, régi nyelvünk övele eltemetett. A mi új nyelvünk pedig Isten fegyvere, Ő kormányozza egyedül.

Nov. 24. Mt. 25:1—13. II. Pét. 3:3—14. Lk. 12:35—43. Jel. 7:9—17. *Jak. 4.* Igénk rávilágít a harcok, háborúskodások mindenkorai forrására, a telhetetlen emberi szívver. Aki szükségéit Istenre bízva s amit Isten nem ad meg, azért nem erőszakoskodik, miért kelne mással bírokra? Milyen keményen ostorozza az apostol a kívánságai szerint járó, világgal barátokozó, kétszívű keresztényeket.

Nov. 25. Zsolt. 1. *Jak. 5:1—6.* Mi tesz ellenünk bizonyosságot? A rozsdá. Az elásott talentom rozsdája. A magunknak gyűjtött arany rozsdája. Ez a rozsdá a mi ítéletünk. A penzünk is Istené. Ha az Ő akaratára figyelünk, fényesen megy majd át kezünkön s nem vádol a rozsdás arany.

Nov. 26. És. 11:1—9. *Jak. 5:7—12.* Ez az üzenet: »A Bíró az ajtó előtt áll!« — befelé akarja irányítani a tekintetünket. Hogy lenne időnk és jogunk mást ítélni, testvéreink ellen sóhajtozni, amikor mi magunk sem vagyunk készen megjelenni a Bíró előtt. Hordozzuk egymást szeretettel!

Nov. 27. És. 11:10—13. *Jak. 5:13—20.* Az imádság vigasztalás, gyógyulás, erő, fegyver. Befelégődzás a mindenható és könyörülő Isten szeretetébe, hatalmába. Nem tudja, mit cselekszik, aki az imádság idejét rövidíti meg, hogy mindennapi dolga után fusson. Luther tudta, mit cselekszik: ha több dolga volt, többet imádkozott. Felfegyverkezett Isten erejével.

Nov. 28. És. 12. *Júdás 1—4.* Az irgalmasság, békeség és szeretet adatik nekünk bőségesen. Égi ajándék a hit is. De az Ige arra ínt, hogy tusakodjunk érte. Ne érjük be kevéssel. Tusakodjunk nagy és erős hitért, Isten szenteinek a hitéért, akik hit által országokat győztek le.

Nov. 29. És. 24:1—13. *Júdás 5—19.* Vizsgáljuk meg a szívünket, nem ismerünk-e magunkra, amikor az apostol azokat jellemzi, akik szennyfoltok Isten gyermekei gyülekezetén. »Zuglódók, panaszkodók.« Mi nem zúgolódunk soha? »Maguk kívánságai szerint járók.« Mi megtagadjuk mindig magunkat? Bennünk egyedül az Úr kívánsága irányít? »Haszonlesésből személyimádók.« Ki vezet minket? Ember, vagy az Úr? Ó, tartsunk bűnbánatot!

Nov. 30. Jer. 31:31—34. *Júdás 20—23.* Néhány rövid mondatban keresztyén életprogram: Épülni a hitben, imádkozni a Szentlélek által. Isten szeretetében megmaradva Krisztus jövetelére várni és menteni, menteni a lelkeket. Az erőt az Isten adja, a Lelket az Isten adja. Ajkunkon ujjongó énekkel haladhatunk: »Igy előre, így hazáig! Van-e szebb út az útamnál!«

T. E. d. t.